2013 ජනවාරි 26 වැනි දා 'කලම්බු ටෙලිග්‍රාෆ්' වෙබ් අඩවියේ පළවූ

Please Look After Sri Lanka

නැමති ලිපියේ සිංහල පරිවර්තනය

කරුණාකර ශ්‍රී ලංකාව ගැන බලාගන්න

ජනිත් තිලකරත්න

තවමත් ශ්‍රී ලංකාවේ අගවිනිසුරුවරිය තමා බව කියන ශිරානී බණ්ඩාරනායකව එම ධුරයෙන් ඉවත්කොට සතියකටත් වැඩි කලක් ගතව ගොසිනි. එහෙත්, පුවත්පත් සහ වෙබ් අඩවි කිහිපයක හැරුණුකොට, ශ්‍රී ලංකාව මුහුණදුන් ඒ දැවැන්ත සිදුවීම ගැන මේ වන විට වැඩි හඬක් නැසෙන්නේ මන්ද යි නොදනිමි. පෙනෙන විදිහට, මෙය 'නාට්‍යයක්' මෙනි. එක නාට්‍යයක් අවසන් වූ පසු අත්පොලසන් දී ගෙදර යන ප්‍රේක්ෂකයා ඊළඟ නාට්‍යය වේදිකාගත වන තෙක් දකගන්නට නැත.

මේ ඉවත් කිරීමෙන් පසු ඇති වූ වැදගත් පශ්චාත්ඵල කිහිපයක් අපගේ සැලකිල්ලට යොමු විය යුතු යුතුව තිබේ. තමාගේ යුක්තිසහගත තානාන්තරයට තමාට ඇති අයිතිය එක දිගටම කියපෑවත්, ශිරානී බණ්ඩාරනායක තමාගේ නිල නිවෙසින් සහ කාර්යාලයෙන් ඉවත් වීමට ගත් තීරණය ඥානාන්විත ය. එසේ නොකෙළේ නම් ඇය මුහුණදීමට නියමිතව තිබූ අත්දැකීම, 2010 ජනාධිපතිවරණයෙන් පසු ජෙනරාල් සරත් පොන්සේකා අත්අඩංගුවට පත් අත්දැකීම වාගේම ඉතා නීරස එකක් වන්නට තිබුණි. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ නීතියේ ආධිපත්‍යය ගැන විශ්වාසය තබන ලංකාවේ වෙසෙන කාගේත් එදා අදහස වුණේත්, මත්තට අදහස වන්නේත්, ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජවාදී ජනරජයේ නීත්‍යානුකූල අගවිනිසුරුවරිය වන්නේ ඇය වන බවයි. එසේ තිබියදීත්, ඇගේ නිල නිවසේ සිට හෝ ඉන් පිටත සිට ඇට තමාගේ තත්ත්වය පිළිබඳ ප්‍රකාශයක් කිරීමට ශ්‍රී ලංකාවේ පොලීසිය ඇට ඉඩ නොදීම විහිළුවකි. එය අධිආරක්ෂිත කලාපයක් ය යන ව්‍යාජ හේතුව යටතේ, ඇගෙන් ප්‍රකාශයක් ලබා ගැනීමට මාධ්‍යවේදීන්ට ඉඩ දිය නොහැකි බව පොලීසියේ ඉහළ නිලධාරියෙකු පැහැදිළි කරනු අපි දක්කෙමු. එහෙත් ඊට දින දෙක තුනකට පෙරාතුව එතැනම උදේ රෑ දෙකේම, කන් පැලෙන සංගීතය සහිතව, ආණ්ඩුවේ හිතවාදීන්ගේ විරෝධතා උද්ඝෝෂණ පැවැත්වුණි. දෝෂාභියෝගය සම්මත කරගත් දවසේ, නැවතත් එතැනම කිරිබත් පිස, රතිඤ්ඤා පත්තුකොට මිනිස්සු ප්‍රීති වූහ. මේ සියල්ල දෙස පොලීසිය ඇස් වසාගෙන සිටි බව අපි දනිමු. දේශපාලනයේ ඉහළ තැන්වලින් එන නියෝග අනුව අපේ පොලීසිය කටයුතු කරන බව ප්‍රසිද්ධ රහසකි. රටේ නීතිය හා සාමය ආරක්ෂා කිරීමට දිව්රුම් දී නිල ඇඳුම හැඳගන්නා පොලිස් නිලධාරියා, උසස් වීමක් ලබා ගැනීමට හෝ තියෙන තැන රැක ගැනීමට හෝ දේශපාලන බලපුළුවන්කාරයන්ගේ සපත්තු ලෙව කන තරමට දීන වීමෙන් තමාගේ හෘද සාක්ෂිය පාවා දෙන හැටි විස්මය ජනක ය.

ආචාර්ය ශිරානී බණ්ඩාරනායකට එරෙහිව ගෙන ආ චෝදනා අප අමතක කළ යුතු නැත. ඡන්දයෙන් පත්වෙන ව්‍යවස්ථාදායකයත් (පාර්ලිමේන්තුවත්), අධිකරණයත් ගන්නා ක්‍රියාමාර්ග විනිශ්චයට ලක්කළ හැකි අපක්ෂපාතී සහ ස්වාධීන බේරුම්කරුවෙකු වශයෙන් අධිකරණය පවතින්නේ, රාජ්‍යකරණයේ වෙනම අංශයක් වශයෙනි. විනිසුරුවරු දේශපාලනයේ නොයෙදෙත්. ඇය ද එසේ කළ යුතු නැත. එහෙත් 1978 න් පසු අපේ අධිකරණ ඉතිහාසය දෙස බැලූ විට, තමාගේ කැමැත්තට අනුගත වෙතැ යි ආණ්ඩුව හෝ ජනාධිපතිවරයා සිතන අයවළුන්ව රටේ උසස් අධිකරණවල විනිසුරුවරුන් වශයෙන් පත්කොට ඇති බව දැක ගැනීම අපහසු නැත. එසේ තිබියදීත්, නෙවිල් සමරකෝන් සහ මාක් ප්‍රනාන්දු වැනි විනිසුරුවරුන් අපට හමුවීම ආඩම්බරයකි. දෝෂාභියෝග අර්බුදය තුළ අප දුටු පරිදි එවැනි අය අදත් සිටිති. එහෙත් ආචාර්ය ශිරානී බණ්ඩාරනායක එම ගණයේ ලා සැලකීම අපහසු ය. මන්ද යත්, 18 ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය සහ අද ජනාධිපතිවරයා භුක්ති විඳින පරම බලයට අදාළ වෙනත් නීති සංගෘහිත කර ගැනීමට ඇයත් දායක වී ඇති බැවිනි. අවසානයේ දී අද ඇය බිලි වී ඇත්තේ ඇය විසින්ම දායකත්වය සැපයූ එවැනි ක්‍රියාවලියකට ය. එහෙත් මෙය එක පුද්ගලයෙකු ගැන කාරණයක් නොවන බවත්, අනතුරට පත්ව ඇති අධිකරණයේ ස්වාධීන්තවයට අදාළ සමස්ත ක්‍රියාවලිය පිළිබඳ කාරණයක් වන බවත් මා අවධාරණය කළ යුතුය. අප සියල්ලන් කල්පනාවට ගත යුත්තේ එයයි.

දෝෂාභියෝග ක්‍රියාවලිය ගැන තවදුරටත් වාදවිවාද කිරීම ප්‍රයෝජනවත් යැයි මම නොසිතමි. මන්ද යත්, එහි ඇති අයුක්තිය සහ අසාධාරණය ගැන විවිධ ජාත්‍යන්තර සංවිධාන, ජාත්‍යන්තර නීතිවේදීන්ගේ සංවිධාන සහ ජගත් සම්භාවනාවට පත් සී.ජී. වීරමන්ත්‍රී වැනි අද්විතීය විනිසුරුවරුන් සහ සෑම විශිෂ්ඨ නීති ක්ෂේත්‍රයක් තුළම විවේචනයට ලක්ව ඇති බැවිනි. එසේ නොකෙළේ, නීති මහාචාර්ය ජී.එල්.පීරිස් වැනි ආණ්ඩුවේ රූකඩ කිහිපයක් පමණි.

එබැවින් ඒ කාරණය ගැන වාද කිරීමේ අදහසක් මට නැත. එහෙත් මේ ඉවත් කිරීමෙන් පසු කරුණු පෙලගැසෙන ආකාරය හොඳ නැත. මුලින්ම, අළුතෙන් අගවිනිසුරුවරයෙකු පත්කළ ආකාරය ඛේදනීය යි.

මොහාන් පීරිස්ගේ වෘත්තීය ඉතිහාසය අප්‍රසන්න එකක් වන බව මැදහත් මිනිස්සු පෙන්වා දෙති. නීතිපතිවරයා වශයෙන් ඔහු කටයුතු කළ අවදියේ දී, ආණ්ඩුවේ ඇමතිවරුන්ට සහ දේශපාලඥයන්ට විරුද්ධ නඩුහබ ඔහු ඉවත් කරගත්තේය. ඒ අතරේ, තමාගේ පවුලේ සහ හිතවතුන්ගේ ඕනෑඑපාකම් පිරිමැසුවේය. එසේම, අතුරුදහන් වූ ප්‍රගීත් එක්නැලිගොඩ යම් රටක හොඳින් ජීවත්ව ඉන්නා බව, ආණ්ඩුවේ මානව හිමිකම් කැරැට්ටුව ආරක්ෂා කරමින්, එක්සත් ජාතීන් ඉදිරියේ කියා සිටිමින් ලැජ්ජා සහගත ආන්දෝලනයක් ඇති කෙළේ ද ඔහු ය. එවැනි ඉතිහාසයක් ඇති පුද්ගලයෙකු රටේ අගවිනිසුරු ධුරයට පත් කිරීම රටට කිසි යහපතක් නොවන බව තේරුම් ගැනීම අපහසු නැත.

මේ නව අගවිනිසුරුවරයා පත්කළ දවසේ ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයට ඇතුළු වන දොරටු වසා තිබුණි. එම ක්‍රියාවේ නීත්‍යානුකූල භාවය ප්‍රශ්න කොට සිටි නීතිඥයන්ට සාධාරණ පිළිතුරක් ලැබුණේ නැත. එහි ඇතුළු වීමේ අවසරය මාධ්‍යවේදීන්ට ද නොලැබුණි. ඊට එරෙහිව නීතිඥයන් විරෝධය දැක්වුව ද පොලීසිය කටයුතු කෙළේ සිය දේශපාලනික හාම්පුතුන්ගේ නියෝග මතමයි.

ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂගේ මේ ක්‍රියාව, ශ්‍රී ලංකාවේ ඒකාධිපති වීමේ ඔහුගේ ගමන් මගේ තවත් සන්ධිස්ථානයක් මිස වෙන දෙයක් නොවේ. නීතිය කෙරෙහි ගෞරවයක් නැති, ලැජ්ජා බයක් නැති කෙනෙකු නතර කළ නොහේ. රටක ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අවසන් කෙරෙන ඛේදනීය මොහොත වනුයේ, එවැනි පුද්ගලයෙකු බලයට පත්වෙන මොහොත යි. අගවිනිසුරු වශයෙන් මොහාන් පීරිස්ව පත්කිරීමෙන් මහින්ද රාජපක්ෂ මේ රටේ ජනතාවට පෙන්නුම් කෙළේ, තමා නතර කිරීමට හෝ තමාට එරෙහිව යාමට කිසිවෙකුට පුලුවන්කමක් නැති බවයි.

මේ පත්කිරීමට පෙරාතුවත් පසුවත්, ඉහළ අධිකරණ විනිසුරුවරුන් සහ නීතිඥ සංගමය සමග ඔවුන්ගේ සහයෝගය සහතික කරගනු වස් ජනාධිපතිවරයා සාකච්ඡා කළ බව තවදුරටත් රහසක් නොවේ. දැන් ශ්‍රී ලංකා නීතිඥ සංගමය නිහඬ ය. අධිකරණය, කිසිවක් සිදු නොවූවා සේ කටයුතු කරයි. දේශ හිතෛෂී කාර්ය බලකායක් වශයෙන් තමන්ව හඳුන්වා ගන්නා පිරිසක්, අධිකරණයේ ස්වාධීනත්වය රැක ගැනීම සඳහා ක්‍රියාකාරීව අරගලයේ යෙදුණු ප්‍රධාන පෙළේ නීතිඥයන්ට තර්ජනය කරති. මේ සියල්ලේ සරළ ප්‍රතිඵලය වශයෙන් මතුවන්නේ, පුරවැසියන් ඉදිරියේ අප ඉදිරියේ විකල්ප දෙකක් ඇති බවයි. එකක් වන්නේ, රාජපක්ෂ පවුලට පක්ෂපාතී වී දේශප්‍රේමී රැකවරණය ලැබීමයි. දෙවැන්න වන්නේ, හෘද සාක්ෂියට අවනත වෙමින් අභිරහස් මරණයක තවත් බිල්ලක් වීම හෝ දේශද්‍රෝහී හංවඩුවට ලක්වීමයි.

මේ ක්‍රියාවලිය තුළ, ජනතා නියෝජිතයන් වශයෙන් පාර්ලිමේන්තුවට පත්ව, ජනාධිපති රාජපක්ෂගේ රූකඩ ලෙස හැසිරෙන සියල්ලන් නිර්දය විවේචනයට ලක්කළ යුතුව තිබේ. ඔවුන්ගේ අවකල් ක්‍රියාවෙන් පෙන්නුම් කෙරෙන්නේ, රටේ නීතිය ගැන ඔවුන් තුළ ඇති නොදැනුම යි. රටේ ඉහළ අධිකරණවල විනිසුරුවරුන්ටත් වඩා නීතිය ගැන හසල දැනුමක් ඇතැ යි මේ අය පෙන්නුම් කිරීම තත්ත්වය තවත් හාස්‍යාකාර කරයි. එසේ කෙළේ වෙන කිසිවෙකු නොව, ජනාධිපතිවරයාගේ හිත ගැනීම සඳහා ඕනෑම දෙයක් දොඩවන, පාර්ලිමේන්තුවේ ඉන්නා ලොකුම 'දේශප්‍රේමියා' වන විමල් වීරවංශ ය.

එහෙත් අප කළ යුත්තේ කුමක් ද යි කිසිවෙකුට සිතාගත නොහැක. 'සන්ඩේ ලීඩර්' පුවත්පතේ හිටපු කතුවරිය වූ ෆෙඩරිකා ජැන්ස් කියා ඇති පරිදි, අප කාටවත් වීරයන් හෝ වීරවරියන් වීමේ උවමනාවක් නැත. ''මගේ දරුවන්ට ඕනේ කරන්නේ අම්මා කෙනෙක් මිසක් විරුවරියක් නෙවෙයි'' යැයි ඇය පුවත්පත් සාකච්ඡාවක දී කියා තිබුණි. ඉතිං, රක්ෂාව ගැන සිතා, පවුල ගැන සිතා, අප කවුරුත් කරන්නේ කටවල් වහගෙන, ලැබෙන දෙයක් බාරගෙන සිටීමයි. එනිසා මේ මොහොතේ අවශ්‍ය කරන්නේ, දේශපාලන සංස්කෘතියේ වෙනසකි. එතෙක්, අපේ මාතෘභූමියේ සිත්තක්කර අයිතිය රාජපක්ෂ පවුල විසින් ඩැහැගනු ලැබීම වැළැක්විය නොහැකි වන්නේය. ශිරානි බණ්ඩාරනායක ඇගේ නිල නිවසින් පිටවෙන අවස්ථාවේ කී වචන කිහිපයක් මෙහි දී මතක් කර ගැනීම වටී: ''කරුණාකරලා, අපි තුන්දෙනාව බලාගන්න.'' මෙය, අප සියල්ලන්ට ඉහළින් අද ලඹදෙන හීතිය සංකේතවත් කිරීමකි. දැන් අප සියල්ලන්ටම කීමට ඇත්තේ, ''කරුණාකරලා, ලංකාව බලාගන්න.'' යනුවෙනි.